

DE ZIEKENBOEG

EXTRA

De ADHD van André

Christine Kliphuis
Helen van Vliet

Als het te druk is in je hoofd

De Vier Windstreken

INKIJKEXEMPLAAR

Naar school

‘André, schiet nou eindelijk eens op! Moet ik dan alles tien keer zeggen? Straks kom je weer te laat op school!’

Zijn moeder staat onder aan de trap. Haar stem klinkt boos.

André springt op. Hij was al wel bezig met aankleden, maar toen was hij even gaan spelen met zijn auto's.

Hij trekt vlug zijn trui aan en kijkt naar zichzelf in de spiegel. Hij ziet er best stoer uit zo. Later wil hij een heel grote man worden, net als Superman. Stel je voor dat hij dan ook net als Superman kan vliegen!

Hij zal alvast gaan oefenen. Met zijn armen als vleugels gespreid rent hij zijn kamer door en de gang op, dan de trap af en weer naar boven.

‘Hier komt Super-André!’ roept hij. Dat is lachen.

Ineens staat zijn moeder naast hem. Ze grijpt hem bij zijn arm. 'Waarom luister je toch nooit?' zegt ze kwaad. 'Het is elke dag hetzelfde met jou. Doe toch niet zo vervelend! Hup, nu snel naar beneden en je boterham opeten.'

André schrikt van zijn moeders boze gezicht. Hij rent de trap af. Dat kan hij heel snel. Met een plof laat hij zich op zijn stoel bij de tafel vallen.

'Joh, doe toch eens rustig!' zegt zijn grote broer Rody.

'Maar ik ben Super-André,' zegt hij. 'Die doet alles supersnel, hoor!'

'Ja, vast,' zegt Rody. Hij haalt zijn schouders op.

André eet een paar happen van zijn boterham. Dan ziet hij buiten een vuilniswagen langskomen. Dat vindt hij altijd mooi. Hij loopt met volle mond weg van de tafel naar het raam. Zijn moeder komt net binnen.

‘Hé hé, waar ga jij heen?’ vraagt ze.

‘Even kijken naar de vuilniswagen,’ zegt hij.

‘Toe, André,’ zegt zijn moeder met een zucht. ‘Blijf toch eens gewoon aan tafel zitten.’

André hoort haar niet. Hij blijft door het raam kijken. Moet je zien wat een grote wagen! Het lijkt hem leuk om daarmee rond te rijden. Dan is hij de chauffeur en anderen gooien met een zwaai de vuilniszakken achterin.

‘André, nu is het echt afgelopen! Eten jij en snel!’

Zijn moeder duwt hem naar de tafel.

André neemt een paar happen van zijn boterham met pindakaas. Lekker. Hoe zouden ze eigenlijk pindakaas maken? Van pinda's met kaas? Hij pakt het stuk kaas dat op tafel ligt en legt het op zijn boterham. Psjj. Hij duwt de kaas diep in de pindakaas.

‘Wat doe je nou?’ vraagt zijn moeder.

‘Ik maak pindakaas,’ zegt André.

‘Leg terug die kaas!’ zegt zijn moeder. ‘Ik word nog eens gek van jou.’

André legt de kaas terug, maar stoot daarbij zijn beker melk om. De melk spat over de tafel. ‘Pas toch op!’ roept zijn moeder.

‘Stommeling, nu heb ik vlekken op mijn schone broek!’ roept Rody. ‘Het is ook altijd wat met jou!’ Hij loopt kwaad weg om iets anders aan te trekken.

André snapt niet waarom iedereen boos wordt. Hij doet toch niks?

Het is vol op het schoolplein. Overal zijn kinderen aan het spelen of ze staan in groepjes te praten. Hakim, Daniël en Sem uit zijn klas zijn in een hoek van het plein aan het voetballen. André wil graag meedoen en rent erheen. Hij heeft zo’n haast dat hij tegen een paar meisjes op botst.

‘Kun je niet uitkijken!’ zegt het ene meisje. Het is Sophie. Zij zit ook bij hem in de klas.

‘Ha die Soppie!’ roept André en hij rent verder. Zo noemt hij haar altijd.

‘Ik heet geen Soppie!’ zegt Sophie boos. ‘Je moet Sofie zeggen, met een f.’

André hoort het niet. Hij is haar alweer vergeten. ‘Mag ik meedoen, mag ik meedoen?’ vraagt hij aan de voetballende jongens. Hij wil het zo graag!

‘Nee,’ zegt Hakim, en ook Daniël schudt zijn hoofd. ‘Laat ons met rust,’ zegt hij. ‘Met jou erbij gaat het altijd fout. Jij bent veel te wild.’

Waarom mag hij niet meedoen? Zo gaat het elke keer. Niemand wil met hem spelen. André begrijpt niet waarom.

Dan gaat hij maar alleen spelen. Hij rent hard over het plein met zijn armen gespreid. Hij moet oefenen voor Super-André.

De bel gaat.

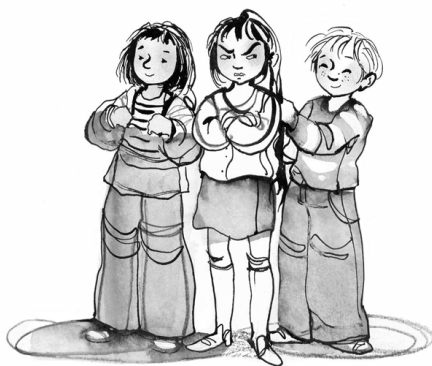
De kinderen moeten per klas in de rij gaan staan. Elke klas heeft zijn eigen plaats. Als alle klassen klaarstaan, lopen de juffen en meesters met de kinderen naar hun eigen lokaal.

‘Kom, kinderen, in de rij.’ Juf Amira klapt in haar handen. Al snel staan alle kinderen in de rij, behalve André. Hij rent nog steeds over het plein als Super-André.

‘Kom hier, André!’ roept de juf naar hem. ‘Ik tel tot drie en dan sta je netjes in de rij! Eén... twee... drie!’

André rent gauw naar zijn klas en gaat achter in de rij staan. Hij is net op tijd.

Voor hem staat Julia. Ze heeft een paardenstaart. Het is leuk om daaraan te trekken.

‘Hou op, ik zeg het tegen de juf, hoor!’ sist Julia.

André steekt zijn tong uit naar haar. Hij vindt alle meisjes stom, behalve Soppie. Maar die vindt hem niet leuk, ze snauwt hem bijna altijd af.